

loos dogma; droombeeld zonder zin! Lijnrecht tegen elkaar indruischende confessiën alzoo, die door onmanlijke halfheid wel keer op keer zijn weggeschoven achter een breede reeks van hybridische stelsels; gemengd uit meer van het een en min van het ander, of ook uit evenveel van elk; maar die, als de principiële credo's, waaraan toch ook deze vaalheden heur grondtint ontleenden, bij ernstiger tijdsgewricht, altijd weer in toorne door dit beginselloos spel heenbraken; om met open vizier nogmaals kamp te bieden en kamp te vragen, als de twee eenige reusachtige tegenstellingen, die het leven in den wortel doen splijten, en dies waard zijn dat men, er anderer leven om beroerend, er eigen leven voor waagt.

De „Souvereiniteit in eigen kring” zich tegen de „Staatssouvereiniteit” verdedigend, ziedaar dan ook het kort beloop van 's werelds historie; reeds eer de Messiaansche Souvereiniteit was uitgeroepen. Want het Koningskind van Bethlehem dekt die „Souvereiniteit in eigen kring” wel met zijn schild, maar schiep ze niet. Ze bestond van ouds. Ze lag in de ordening der schepping; in het bestek van ons menschelijk leven; ze was er eer er Staatssouvereiniteit ontstond. Maar eenmaal opgekomen; heeft die Staatssouvereiniteit in die eigen Souvereiniteit der levenskringen haar bestendige belaagster vermoed, en heeft men binnen in die kringen zelf, door schending van eigen levenswet, d. i. door de zonde, zijn kracht tot weêrstand verzwakt. Zoo biedt dan de historie der oudheid ons onder alle volk het smadelijk schouwspel, hoe na volhardende, soms heldenmoedige worsteling, de vrijheid in eigen kring wegsterft en de Staatsmacht, in Caesarisme overgaande, veld wint. Socrates, die den gifbeker drinkt, Brutus, die Caesar den dolk in het hart stoot, de Galilaërs, wier bloed Pilatus met hun offerande mengt, het zijn de wild heroïeke stuiptrekkingen van een vrij organisch leven, dat ten leste onder de ijzeren hand van dat Caesarisme neêrstort. Er is als de